

Pigerne på taget (Kvinnorna på taket) Sverige 1989, Carl Gustaf Nykvist.

Umiddelbart før den store krig (1914-18) kommer Linnea, en svensk uskyld til den store by og drages ind i Annas sært fascinerende fotografiske atalier med en vovet virksomhed. Filmen formeligt vrimler med skønfotografering og en understrøm af forborgener erotik. Men Linneas fascination forløses ikke til en fascinerende film. Den forbliver helt fjern og uvedkommende. **DN**

Ghostbusters II (...) USA 1989, Ivan Reitman.

Der er gået fem år siden nummer et, og det giver anledning til filmens eneste morsomme pointe: Ghostbusters er glemt og forsøger at overleve ved at optræde ved børnefødselsdage. Heldigvis kommer et spøgelse til undsætning og jægerne vinder igen befolkningens opmærksomhed. Men ikke denne publikummers. Dertil er lærerne for tamme og de gode spænde for sjældne. En typisk nummer 2. **DN**

Da Harry mødte Sally (When Harry Met Sally) USA, 1989, Rob Reiner.

– er en filmisk soufflé. Dygtige kokke har gjort den stor at se på – men den fylder forsvindende lidt, når den først er konsumeret. Filmen handler om parforhold. Pointen er, at moderne mennesker har så travlt med at stille værn op om deres egen sårbarhed, at der til sidst ikke er nogen grund til det. Harry får Sally i enden – en mildt sagt selvmodsigende slutning, hvor en anden måske kunne have tilført menuen lidt substans. Dog, for det kunstneriske indtryk: tre kokkehuer. **MP**

En tør hvid årstid (A Dry White Season) USA 1989, Euzhan Palcy.

Paul Simon blev uretmæssigt beskyldt for at bryde den kunstneriske boykot af Sydafrika da han brugte sorte musikere på sit *Graveland*-album. Vi møder nogle af de samme musikere, nemlig Ladysmith Black Mambazo. Den musik synes at være synonym med den sorte befolknings kamp mod apartheid. Og med den hvides. Dens rytmik, dens harmonik og de sjove anderledes, underligt utilpassede stemmelyde, der skanderer den, går lige ind. Ligesom *En tør hvid årstid*. Uden den nytestamentlige sentimentalitet der skræmmede Attenboroughs *Biko*-film, *Cry Freedom*, fortæller den historien om den hvide skolelærer (Donald Sutherland), der langsomt, men særdeles sikkert får øjnene op for apartheid-styrets umenneskelige politistatismetoder. Marlon Brando låner i sit comeback efter ni års fravær sin monstrøse krop til forsvarsadvokaten McKenzie. Det gør han godt i en film, der nok skræmmer ved sit virkeligheds-henvisende tema, men som hverken formmæssigt eller i øvrigt æstetisk flytter grænser. **PSL**

Valmont (...) Frankrig/England 1989, Milos Forman.

Forman har et timing-problem: først kom han med *Hair* ti år for sent, og nu kommer hans adaption af 'Farlige forbindelser' halsende efter Stephen Frears'. Nok er Forman en bedre instruktør end Frears, men Frears havde bedre skuespillere. Og selv om Forman leverer nydeligt arbejde, kan det ikke nægtes at historien virker déjà vu. **PS**

Manden fra Berlin (The Package) USA 1989, Andrew Davis.

Netop da Berlin-muren revnedes, kom denne politiske thriller, hvor topgeneraler i USA og USSR rotter sig sammen om at hindre en nedrustningsaftale via mord på 'Gorbatjov'. Blændende er starten i Berlin, hvor kort deles ud, som vi ikke aner, hvad betyder. Så bliver det mere og mere genrekonventionelt, den politiske pointe kommer ikke længere end de tidlige tøbrudsfilm, f.eks. *7 dage i maj* (64), og the last minute rescue er nærmest antiklimaks i forudsigelighed. Indtil da holder Gene Hackman og Joanna Cassidy som det umage par på sporet dog tilskueren i ånde. **KS**

Dagens Donna, Danmark 1990, Stefan Henszelman.

Årets første danske film handler om 'faste forhold og løse forbindelser'. Men det er de faste forhold, der løber af med sejren i en generationsfilm om to kvinder sidst i tyverne. De kan ikke rigtigt finde ud af om de skal gifte sig og få børn eller om de skal blive ved med at satse på karrieren. Den nydelige, men også intetsigende *Dagens Donna* er en 'debatfilm', der trækker de velspillende og rigtigt cast'ede hovedskuespillerinder Birgitte Simonsen og Hanne Windfeldt Lund rundt i massemediernes manège, hvor de fortæller om deres personlige opfattelser af filmens problem. **Gab!** **PSL**

Dansen med Regitze. Danmark 1989. Kaspar Rostруп.

Der er mange grunde til at holde af *Dansen med Regitze*. Det er en dansk film om voksne mennesker, henvendt til voksne mennesker. Den fortæller en smuk historie om en stilfærdig, midaldrende mand, der i løbet af en lang sommerdag gør status over sit liv sammen med en betagende, erotisk dragende, altid overrumplende kvinde, som han véd, snart vil dø. Detaljer, hverdagsbegivenheder, livets gang i stort og småt passerer revy i en egen lavmælt erindrende og smertende frydefuld tone. Ikke alt fungerer lige godt. Der er scener, som ikke kommer ud af læredet, passager, som er kedeligt ufilmmiske, følelsspændinger, som forbliver uforløste. Alligevel holder man af den – fordi Frits Helmuth og Ghita Nørby spiller så godt. Man bliver, som han er – helt vild med Ghita! **LN**

Soursweet (...) England, 1988, Mike Newell.

Newell er en farveløs TV-instruktør (jvf tillige *Dø – min elskede*, 1984), der her ikke ved hvordan man skal få dramatiseret køkkenvaskrealismen, som han alligevel heller ikke tør vedkende sig. Den peppes op af eksotisme som ganske vist lader skuespillerne sejle i deres egen sentimentale sø, samt dramatisk omkring den hongkongske mafias – Triaderne – huseren i London. Stephen Frears' kultursammenstød er langt mere givende end denne sekundavare efter en overvurderet roman af Timothy Mo. **CN**

Tre søstre (Paura e amore) Italien-Tyskland 1988, Margarethe von Trotta.

Von Trottas tredje 'søster-film' har benyttet sig af Tjekhovs skuespil som forlæg – og har flyttet det til nutidens Italien. Men familie- og kærlighedsdramaet bliver dennegang kun tungt og traurigt, et stivbenet skematisk postulat, dog vibrerende af temaer og tråde, der får tilskueren til at ærgre sig, tænke, hvad filmen kunne have været. **DN**

Christian. Danmark 1989. Gabriel Axel.

En ung mand med kunstnerdrømme og udlængsel kommer på kant med det etablerede samfund, drager ud i verden og finder – sig selv. En pudsig naiv, sentimentalt gammeldags og filmisk kedsommelig vision om verden, som den burde være. **LN**

Retfærdighedens rytter. Danmark 1989, Jesper W. Nielsen.

En lille modernisering af juleevangeliet, optaget i og omkring City 2, hvilket har fået en ellers lovende film til at gå grassat i overtrumfende nyekspressionistiske billedorgier. Filmen råber så højt at det trætter. Og det er sjældent en god idé at skulle proppe alle idéer ind i én film. Den revner. **DN**

Den røde tråd, Danmark 1989, Piv Bernth.

Folkekomedie med tegneseriepastiche og germanerplatitude med mediesikre navne præger den første danske film i fifty/fifty-ordningen. Upersonlig instruktion, et mangelfuldt manuskript af for mange mennesker. Shu-bi-dua fjoller rundt i maskeringskomedie, så deres børn må blive flove over dem. Der er til gengæld ingen forsøg på indlemmelse af smarte musikvideoer. **CN**

Walter & Carlo i Amerika. Danmark 1989, Jarl Friis Mikkelsen, Ole Stephensen.

Ja, nu synes Mor altså, at Far blir for meget. . . Når man nu er fan af Walter & Carlo, ville man jo gerne ha' set figurerne udvikle sig lidt mere hen i den menneskelige retning fremfor dette. . . Måske sku' d'herrer ikke ha' droppet mor og Elly? **MP**

Jydekompaniet 3. Danmark 1989, Finn Henriksen.

Fire personer inklusive hovedpersonerne Finn Nørbygaard og Jakob Hougaard har udtænkt det røde manuskript. Når man har så lidt på hjerte, skal man lade være, selvom man har charme. Det er ikke let at være populær. Finn Henriksen har instrueret med træt klunret rutine i hvad der tegner til at blive 50/50-stilen. **CN**

Camping. Danmark 1990, Sune Lund Sørensen.

Til forskel fra *Jydekompaniet III* og *Den røde tråds* lagkagerevynumre, forsøger *Camping* sig med en storyline om en postuleret charmerende plattenslager (Palleen), der i konsumudbud forvalter fantasi og stiver en forhenværende tugthuskandidat (Pilmærk) af. Han virker som et levn fra salig Egon. Filmen er ufrivilligt en ren metafor på fifty-fifty-ordningen og naturligvis en forvirret omgang sludder og vrøvl. Muligvis lokker den nogle nye stakler i biografen. De fleste vil dog gå hjem og tænke, at dansk film skal man simpelthen holde sig fra. Hastværk er lastværk. **CN**

veplagede Cuba-soldat, den dumme UNITA-soldat og de forbryderiske boerkrybskytter får lov til selv at udtrykke sig i et underligt ørken-savannemiljø med masser af bagprojektioner. Handlingen er tynd, miljøet er kunstigt, og den ædle vilde er forlængst gået til i druk; alligevel grinede jeg med skam at meddele meget under filmen!

Uys lader de vilde dyr få en meget aktiv rolle i historien: En snedig abe ved en vandpost, en rasende struds der vogter sine æg, og en ultrastædig, meget udholdende honninggrævling skaber ustyrligt barokke situationer for vore

klumrede hvide helte, medens en sulten og meget eftertænksom hyæne længe forfølger den lille San-dreng, der med et stort stykke træ på hovedet håber, at det er rigtigt, at hyæner aldrig angriber mennesker, der er over en meter og tyve høje! Måske kan man lære noget om dyr, men filmens mennesker er farcefignur skåret ud i pap og ingen demonstration værdig. Alligevel udkommanderedes 40 kamppolitibetjente til at passe på Scalas glasmiljø en af dagene kort før Jul, forårsaget af politiets 'fantasi' og en meget lille julemandsdemonstration på Rådhuspladsen. *Karen Hammer*